

תת"ע 4597/06/22 - באסל חסנין נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באילת

תת"ע 4597-06-22 מדינת ישראל נ' חסנין

בפני כבוד השופטת הגר אזולאי אדרי
המבקש: באסל חסנין
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לפי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החוק**") שעניינה ביטול פסק הדין שניתן בהליך דנן בהיעדרו של המבקש.

א. העובדות הצריכות לעניין:

1. ביום 30.5.22 נערכו כנגד מר חסנין באסל (להלן: "**המבקש**") הזמנה לדין וכתב אישום שמספרם 30251709389 (להלן: "**הדו"ח**") בגין עבירה על תקנה 168(א)(3) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**"). בהתאם לדו"ח, הדיון בעניינו של המבקש נקבע ליום 22.6.22.
2. ביום 22.6.22 התקיים דיון אליו לא התייצב המבקש ולאחר שהוצג אישור מסירה כדיון, הורשע המבקש (בהיעדרו) בעבירה שיוחסה לו והושתו עליו העונשים הבאים: 1,000 ₪ קנס ופסילה על תנאי לתקופה של חודשיים למשך שנתיים (להלן: "**פסק הדין**").
3. ביום 13.6.22 הוגשה הבקשה מושא החלטה זו לביטול פסק הדין.

ב. טענות הצדדים:

4. המבקש טוען כי יום לפני הדיון אירעה לו תאונת עבודה שמנעה ממנו מלהתייצב לדיון וכן אשפוז בעקבות התאונה הנ"ל.
5. עוד טוען המבקש כי לא קיבל כל הודעה ו/או העתק פסק הדין שניתן בעניינו ורק לאחרונה ניגש למשרד הרישוי בכדי לחדש את רישיונו ואז הופתע לגלות שנרשמו לחובתו הנקודות בגין הרשעתו בתיק זה.
6. המבקש מדגיש כי הוא כופר בביצוע העבירה וטוען ל"כרסום מהותי בחומר הראיות שיש בו כדי להוביל לזיכויו ולכל הפחות להשפיע על הענישה שהוטלה עליו". יחד עם זאת, המבקש מציין כי מטעמי זהירות הוא נמנע מחשיפת קו הגנתו והכרסום הנטען.
7. זאת ועוד, המבקש טוען כי אי ביטול הרשעתו כרוכה בפגיעה ממשית ברישיונו אשר משמעה פגיעה במקור פרנסתו.
8. המשיבה מתנגדת לבקשה ומפנה לכך שבתיק בית המשפט מצוי אישור מסירה המעיד על כך שפסק הדין

נמסר לידי המבקש עצמו ביום 9.7.22. כך גם, המשיבה מפנה לחתימתו של המבקש על גבי הדו"ח המהווה הזמנה לדין.

9. כמו כן, המשיבה מפנה לכך שעל אף שהמבקש טוען כי אושפז, הדבר לא עולה מאישור המחלה שצורף על ידו. בהקשר זה, מדגישה המשיבה כי מאז ניתן פסק הדין חלפו כשמונה חודשים בהם נמנע המבקש מלפנות לבית המשפט.

10. לעניין עיוות הדין, המשיבה טוענת כי "הליקויים בחומר הראיות" אליהם מפנה המבקש כלל אינם קיימים.

ג. דין והכרעה:

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לבקשה, אני סבורה כי בנסיבות העניין דין הבקשה להידחות.

11. סעיף 130(ח) לחוק קובע כדלקמן:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע".

12. כלומר, תחילה יש לבחון אי מתי הומצא לנאשם פסק הדין ואם טרם חלפו שלושים ימים ממועד ההמצאה כאמור. ככל שחלף מניין הימים, על בית המשפט לבחון האם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

13. כבר עתה יצוין כי עיון באישור המסירה המצוי בתיק בית המשפט מלמד על כך שפסק הדין נמסר לידי המבקש עצמו ביום 9.7.22. במצב דברים זה ובהתחשב בכך שהבקשה דנן הוגשה אך ביום 22.2.23, ברי כי חלפו למעלה משלושים ימים מאז הומצא פסק הדין למבקש. כמו כן, ברי כי הבקשה הוגשה שלא בהסכמת התובע. די בכך כדי להוביל לדחיית הבקשה על הסף. אולם, בבחינת למעלה מן הצורך, יובהר להלן מדוע על הבקשה להידחות אף לגופו של עניין.

14. בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר הנאשם, על בית המשפט לבחון האם מתקיימת אחת משתי העילות החלופיות הקבועות בסעיף הנ"ל: האחת - האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם; השנייה - האם ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין (ראו גם רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל** פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "**הלכת איטליא**").

15. באשר לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם, הרי שכל טענת המבקש מתמצה בכך שיום לפני מועד הדיון אירעה לו תאונת עבודה שבעקבותיה לא היה יכול להתייצב לדיון. זאת, כאשר מהאישור שצורף על ידו אכן ניתן ללמוד על כך שהמבקש נדרש למנוחה בת 3 ימים אך לא ניתן ללמוד על כך שהמבקש היה מאושפז כפי שנטען על ידו. זאת ועוד, הרי שכלל לא ברור מדוע המבקש לא פעל להגשת בקשה מתאימה לדחיית מועד הדיון ואף נמנע מהגשת בקשה מעין זו בסמוך למועד הדיון. במצב דברים זה, אף תמוהה טענת המבקש לפיה "הופתע כאשר פקיד משרד הרישוי הודיע לו כי לחובתו נרשמו נקודות בגין הרשעתו בתיק זה". זאת, בהתחשב בכך שהמבקש ידע על מועד הדיון (כפי שניתן ללמוד גם מחתימתו על אישור מסירת הדו"ח), ידע על כך שלא התייצב לדיון והיה מצופה ממנו לברר אודות תוצאות הדיון אליו לא התייצב (מבלי שהגיש בקשה מתאימה לדחיית מועד דיון).

16. משלא נמצאה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש, עלינו לבחון האם דחיית הבקשה עלולה לגרום לעיוות דין. לטעמי, בנסיבות העניין, התשובה לכך שלילית. זאת, הן בהתחשב בנסיבות המקרה המפורטות בדו"ח והן בהתחשב בכך שכפירתו של המבקש הינה כפירה שהועלתה בעלמא (ובחלקה מתייחסת לרכיבים שכלל אינה רלוונטיים לעבירה המיוחסת למבקש). ודוק, אין לקבל את טענת המבקש לפיה הוא נמנע מטעמי זהירות מלפרט את קו הגנתו והכרסום הראייתי במסגרת בקשה זו (ראו **הלכת איטליא** - הכלל הוא שעל המבקש להעלות בכתב, במסגרת בקשתו לביטול פסק-דין, את מכלול טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו ככל שהדבר נדרש"). לכל האמור, מצטרפת העובדה כי העונש שהושת על הנאשם במסגרת גזר הדין נמצא בתוך מתחם העונש ההולם לעבירה אותה ביצע המבקש.

17. **לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחית.**

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ו אדר תשפ"ג, 19 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.